

Kære Folketingsmedlem,

Min kæreste gennem de sidste 4 år, Johan, er norsk og bor i Trondheim. Vi er begge voksne, 53 og

49 år. Johan arbejder som selvstændig konsulent og er pr. i dag indlånt i et større offentlig infrastrukturprojekt i Oslo, og har for tiden hjemmekontor hjemme i Trøndelag.

Jeg arbejder som afdelingsleder i et stort internationalt rådgivningsselskab og har fra et tidligere ægteskab fem børn, som er hos mig hver anden uge. Johans børn er voksne og er flyttet hjemmefra.

Vi betragter os begge som voksne og ansvarlige mennesker, noget vores omgivelser vil understøttet.

På grund af alderen på mine børn, er det endnu ikke aktuelt at Johan og jeg kan flytte sammen i Norge, men det er planen på sigt. Jeg har de seneste 4 år ligget og pendlet mellem Danmark og Norge stort set hver anden weekend, i alle ferier og i helligdagene. Mange af de weekender hvor jeg

ikke har været i Norge er Johan rejst ned til mig i Danmark. Vi har begge et meget godt forhold til hinandens børn og der er ingen som helst tvivl om at vi er et par, der nærer omsorg og ansvar for hinandens børn. Vi har snakket om at gifte os men er ikke desværre ikke kommet så langt endnu. Vi er fuldt klar over den risiko og de udfordringer der knytter sig til covid19-pandemien og følger alle

råd og retningslinjer af hensyn til både os selv, vores nære omgivelser og samfundet i øvrigt.

Johan og jeg specielt, men også mine yngste børn synes imidlertid det nu, efter 2½ måneds adskillelse, begynder at være særdeles udfordrende ikke at kunne være sammen.

Med tanke på at Danmark håndterer covid19 krisen mindst lige så restriktivt – med stor effekt - som

Norge og har en smitterate på omtrent samme lave niveau, begynder vi at være meget uforstående

med den restriktion der er på indrejse af kærester mellem vores lande. Vi synes det er mærkeligt at vores forhold og vores familieforn ikke betragtes som anerkendelsesværdigt på lige fod med ægteskab eller en fælles adresse. Johan og jeg lever i et langdistance forhold, hvor de ugentlige adskillelser er være svære nok, men et vilkår for nu. Vi er et par, der som ægtefolk, samlever, forældre og børn har samme behov for at kunne være sammen og være for hinanden. Der er ingen forskel.

Vi er uforstående og fortvivlede over at indrejse for kæreste ikke er med på listen over anerkendelsesværdige formål. Det gør ikke fortvivlelsen mindre at høre det drøftes at fremvisning af

en lejekontrakt på et sommerhus bør gøres til et anerkendelsesværdigt indrejseformål. Jo vores turisme bløde også.

I Norge har man i sidste uge nedsat karantæneperioden fra 14 til 10 dage. I Danmark anbefales det

at gå i karantæne i 14 dage efter hjemkomst fra udlandet. Såfremt det var muligt at indrejse mellem

vore lande, skal man samlet i karantæne i 24 dage for hver rejse. Dette vil også gælde forretningsrejsende.

Vi ønsker med dette at stille følgende spørgsmål:

Hvornår kan vi forvente en åbning af Danmarks grænser for kærester?

Hvornår kan vi forvente ikke at skulle i karantæne?

Sammen holder vi afstand – kærlighed har ingen grænser

Med venlig hilsen

Irene Strunge Ostenfeld